

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

BARRY EISLER

JOHN RAIN

Conspirație la Casa Albă

BARRY EISLER

JOHN RAIN
Conspirație la
CASA ALBĂ

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

**METEOR
PRESS**

Cuprins

PARTEA I.....	9
Capitolul 1.....	11
Capitolul 2.....	17
Capitolul 3.....	24
Capitolul 4.....	38
Capitolul 5.....	41
Capitolul 6.....	52
Capitolul 7.....	60
Capitolul 8.....	80
Capitolul 9.....	89
Capitolul 10.....	105
Capitolul 11.....	121
Capitolul 12.....	126
Capitolul 13.....	136
PARTEA a II-a.....	143
Capitolul 14.....	145
Capitolul 15.....	161
Capitolul 16.....	178
Capitolul 17.....	197
Capitolul 18.....	217
PARTEA a III-a.....	237
Capitolul 19.....	239
Capitolul 20.....	252
Capitolul 21.....	262
Capitolul 22.....	277
Capitolul 23.....	283

Capitolul 24.....	293
Capitolul 25.....	309
Capitolul 26.....	317
Capitolul 27.....	333
Capitolul 28.....	342
Capitolul 29.....	348
Capitolul 30.....	354
Capitolul 31.....	364
Capitolul 32.....	379
Capitolul 32.....	385
Nota autorului	393
Mulțumiri.....	394
Surse.....	396

PARTEA I

...bineînțeles că putem avea noroc. Evenimente exterioare incredibile pot trezi în mod providențial inițiativele din toropeala lor tot mai mare, demonstrând nevoia schimbării, așa cum devastatorul atac japonez de la Pearl Harbor din 1941 a trezit efectiv SUA din visul liniștitor de neutralitate permanentă.

MICHAEL LEDEEN

În acest moment unica șansă pe care o avem ca țară este ca Osama bin Laden să amplaseze și să detoneze o armă majoră în Statele Unite.

MICHAEL SCHEURER,
fost șef al Unității bin Laden din CIA

Într-o revoluție, guvernul înseamnă despotismul libertății împotriva tiraniei.

ROBESPIERRE

Capitolul 1

Nu mai uciseseam pe cineva de aproape patru ani. Dar toate lucrurile bune au un sfârșit.

Era bine să locuiesc din nou în Tokio. Fața orașului se schimbase, așa cum o face întruna, iar dezastrul provocat de marele cutremur și tsunami din Touhoku continua să-și facă simțite urmările prin iluminarea diminuată și puterea slăbită a aparatelor de aer condiționat în timpul verii. În pofida atmosferei recent echilibrate între anxietate și determinare, Tokio este imuabil în energia sa eternă, esențială. E adevărat că, în timpul pe care-l petrecusem în climate mai sigure, se înmulțiseră din nefericire localurile Starbucks și Dean & DeLuca, alături de nenumărații lor imitatori, totuși refugiile cu adevărat importante rămăseseră impenetrabile față de infestarea aceea recentă. Încă se mai cânta muzică de jazz în Body & Soul din Minami Aoyama, unde niciun scaun nu-i prea departe de scenă pentru a adresa un cuvânt discret de mulțumire cântăreților la sfârșitul serii; se mai putea savura o cafea în Café de l'Ambre din Ginza, unde, deși se apropie de a o suta aniversare, proprietarul Sekiguchi-sensei sosește zilnic să-și prăjească singur boabele, așa cum a făcut-o în ultimii șaiszeci de ani; se mai putea bea un păhărel în Campbelltown Loch din Yurakucho, unde, dacă poți ocupa unul dintre cele opt scaune ale localului ascuns în subsol, proprietarul și barmanul Nakamura-san îți va recomanda una dintre sticlele lui rare, pentru a face să dispară, fie și numai pentru scurt timp, lumea pentru uitarea căreia ai venit la el.

Somnul îmi era uneori agitat, deși îmi spuneam că de-acum nimeni nu mai era pe urmele mele. Însă în același timp știam că, dacă ar fi existat urmăritori, m-ar fi căutat mai întâi în locurile despre care știau că le frecventam. Cu excepția cazului în care dispuneau de personal nelimitat, nu puteau iscodi toate barurile, cafenelele sau cluburile de jazz care-mi plăceau. În primul rând, ele erau prea multe în Tokio, iar vizitele mele ar fi fost prea greu de prezis. Puteau să aștepte luni, poate o veșnicie, și cu toate că există și posturi de supraveghere mai neplăcute decât oazele bănuite de hoinarii locuitori nocturni din Tokio, în cele din urmă ar fi început să bată la ochi, mai ales dacă erau străini. Între timp, cel care plătea totul ar fi devenit nerăbdător să obțină rezultate.

Tocmai de aceea Kodokan reprezenta o vulnerabilitate unică. Mă antrenasem acolo timp de aproape douăzeci și cinci de ani înainte ca inamici puternici să mă silească să părăsesc orașul, inamici pe care, prin diverse mijloace, izbutisem să-i elimin. Antrenamentele de judo din Kodokan fuseseră unicul caz în care acceptasem ceva cât de cât asemănător cu o rutină, un șablon ce putea fi utilizat de adversar pentru a mă fixa în timp și spațiu. Întoarcerea acolo putea fi modul prin care să mă asigur că toți inamicii îmi muriseră cu adevărat. Sau, în același timp, putea fi o cale de a spune: *Haide, ieșiți de oriunde v-ați afla.*

Randori, sau antrenamentul liber, se ținea în *daidojo*, un spațiu modern, pe înălțimea a două niveluri, format din patru zone de competiție conectate între ele și deschis spre inelul de tribune din jurul arenei aflate la etaj. În fiecare seară, vreo două sute de judoka, purtând tradiționalul *judogi* alb – bărbați și femei, japonezi și străini, campioni din colegii, tunși periuță, și veterani grizonanți – vin în sala de antrenament și spațiul vast se umple cu strigăte de angajament și icnete de apărare, discuții sincere despre tactici și tehnici în graiuri reciproc de neînțeles,

răpăiturile ca de tobe ale corpurilor ce se izbesc de *tatami* și țimbalele palmelor ce amortizează impactul prin aterizări *ukemi*. Mi-a plăcut dintotdeauna cacofonia din *daidojo*. Am stat în sală și când era pustie, iar nemișcarea sa solemnă din timpul zilei, intensitatea senzației de răbdare și potențial pe care o degajă au propria lor magie, totuși sunetele din timpul antrenamentelor de seară care conferă scop spațiului sunt cele ce aduc la viață sala adormită.

În serile de antrenament, tribunele sunt de obicei pustii, dar nu este neobișnuit să vezi câțiva spectatori, ici și colo, privindu-i pe cei care se antrenează dedesubt: o studentă, care-și așteaptă prietenul; un părinte, întrebându-se dacă să-și înscrie sau nu copilul; un entuziast al artelor marțiale, care face un pelerinaj la locul de naștere al judoului modern. De aceea n-am fost prea îngrijorat când într-o seară am văzut doi albi foarte voinici, care stăteau unul lângă altul în tribune, cu brațe groase și musculoase încrucișate peste balustrade, ușor aplecați înainte ca niște hoitari pe un cablu telefonic. I-am bifat așa cum bifez în mod reflex orice mi se pare nepotrivit în mediul meu, fără să dau vreun semn că i-aș fi observat în mod special sau că mi-ar fi păsat în mod special de ei, și am continuat *randori* cu partenerul cu care mă antrenam atunci, un puști solid dintr-o echipă de colegiu aflată în vizită în Tokio, care nu izbutise deocamdată să înregistreze niciun punct împotriva mea.

Stilul meu ajunsese la un nivel la care eram capabil în majoritatea cazurilor să anticipez atacul unui adversar în clipa dinainte ca el să-l lanseze, să-mi modific poziția în mod subtil și corespunzător și să-i dejoc planul fără ca el să știe exact motivul pentru care nu-l putuse executa. După ce se străduia o vreme să depășească interferența aceea invizibilă, adeseori adversarul încerca să forțeze o deschidere, să recurgă la o aruncare ori să riște în alt mod similar, iar în acea clipă, în funcție de dispoziția de moment, îl puteam trânti pe *tatami*.

Alteori mă mulțumeam doar să trec fluid de la o contră la alta, prevenind bătăliile, mai degrabă decât luptând. Era o abordare diferită față de cea care mă caracterizase pe vremuri în Kodokan, când stilul îmi fusese mai degrabă orientat spre agresivitate și bravură, decât spre eleganță și eficiență. Ca vlăstar al unui tată japonez și al unei mame albe, fusesem cândva măcinat de frustrări și furii. Înfățișarea mea este destul de japoneză, totuși aparențele n-au aproape nicio legătură cu prejudecățile în Japonia. De fapt, principala animozitate a societății este rezervată pentru coreenii etnici, pentru *burakumin* – descendenții prelucrătorilor de piei – și alții care se făceau vinovați de a-și ascunde impuritatea înapoia fețelor aparent japoneze. Desigur, anii mei de formare au rămas de mult în urmă. În prezent, când părul meu negru e tot mai înspicat, nu mai tânjesc după o țară care să mă primească cu brațele deschise ca pe unul dintre fiii ei. Am avut nevoie de ceva timp, dar până la urmă am învățat să nu mă angajez în acele conflicte pe care anterior le pierdusem cu regularitate.

Judecând după robustețea lor, după tunsorile foarte scurte și după ochelarii de soare Oakley model *wraparound*, preferați în prezent de Forțele Speciale și de omologii lor din sectorul privat, am bănuțat că spectatorii erau militari, activi sau nu. Nici asta în sine nu era ceva remarcabil: Kodokan nu-i nici pe departe necunoscut printre soldații americani, pușcașii marini și aviatorii din bazele militare care-și au sediul în Japonia. Mulți dintre ei vin în vizită sau chiar pentru a se antrena. Eu prefer totuși să plec mereu de la presupunerea cea mai pesimistă, mai ales când ea nu mă costă prea mult. I-am îngăduit puștiului din colegiu să mă trântescă cu *tai-otoshi*, aruncarea pe care o încercase toată seara și care era, evident, procedeul lui cel mai bun. În domeniul meu anterior de activitate, era util întotdeauna să cultivi subestimarea din partea adversarului. Poate că mă

schimbasesem în bună măsură, dar în niciun caz nu-mi abandonasem obiceiurile.

În seara aceea am fost precaut când am plecat din sală, cu vigilența la un nivel mai ridicat ca de obicei. Am inspectat locurile în care m-aș fi plasat, dacă aș fi încercat să-l prind în ambuscadă pe unul ca mine: în spatele coloanelor din beton ce flancau intrarea clădirii de pe Hakusan-dori; printre automobilele parcate pe strada animată, cu opt benzi; sau în intrarea la linia de metrou Mita-sen din stânga mea. Am zărit doar navetiști *sarariman*¹ indiferenți, cu costumele negre și banale, mototolite și deformate de la aerul umed și poluat, cu frunțile brobonite de transpirație, dar cu chipurile mulțumite la gândul de a petrece câteva ore tihnite acasă înainte de următoarea zi istovitoare de lucru. Au trecut câțiva motocicliști pe scutere, ale căror motoare în doi timpi au țiuțit și apoi s-au pierdut treptat în depărtare, totuși niciunul nu purta căștile integrale preferate de asasinii motorizați și nici măcar n-au încetinit sau n-au întors capul spre mine. O femeie a trecut cu o bicicletă pe trotuar, purtând un țănc cu obrăjori dolofani în coșul atașat de ghidon; puștiul își întinsese brațele înainte și încleștase pumnișorii din motive necunoscute. Nimic nu mi se părea anormal și n-am văzut nicio urmă a militarilor. Dacă nu aveau să reapară, urma să le clasific prezența dintr-o singură seară ca fiind un non-eveniment.

Însă ei au apărut din nou, în seara următoare. De data asta, au stat foarte puțin, probabil atât cât să-i privească pe zecile de judoka și să confirme prezența țintei lor. Dacă nu mi-aș fi executat scanările frecvente și discrete ale tribunelor, probabil că nici nu i-aș fi observat.

Am continuat să mă antrenez până la ora 20, apoi am făcut duș ca de obicei, nedorind să recurg la nimic ieșit din comun, nimic care să poată sugera că observasem ceva și că mă

¹ Salariat, în special dintre „lucrătorii cu gulere albe” (*n.red.*).

pregăteam pentru asta. De fapt însă mă pregăteam și, pe măsură ce un plan mi s-a derulat în minte și adrenalina mi-a șerpuit prin corp, iar prezența pericolului și certitudinea felului în care urma să-l abordez s-au instaurat cu o claritate familiară și oribilă, a trebuit să recunosc în sinea mea că mă pregătisem toată viața și că intervalele de liniște de care mă bucurasem pentru scurt timp erau la fel de pertinente și de relevante ca visele. Doar pregătirile erau reale – pregătirile și scopul pe care-l facilitau întotdeauna.

Capitolul 2

Ben Treven și Daniel Larison stăteau pe taburete la teșgheaua de la fereastră a unui local Douter Coffee, la cincizeci de metri spre sud de Kodokan, pe Hakusan-dori, sorbind cafeaua neagră și așteptând revenirea celor doi contractori. Treven ar fi vrut să li se alăture, pentru a-l vedea cu propriii ochi pe bărbatul despre care, până cu o săptămână în urmă, crezuse că nu era decât un mit, însă Larison insistase că nu aveau nimic de câștigat dacă trimiteau mai mult de doi oameni, iar Treven știa că avea dreptate. Îl deranja ușurința și naturalețea cu care Larison se afirmase ca masculul alfa al echipei, dar în același timp trebuia să recunoască faptul că acesta, care avea în jur de patruzeci și cinci de ani, cu zece ani mai mult decât Treven, văzuse mai multe chestii nasoale chiar decât Treven însuși și supraviețuise unor adversari mai dificili. Își spunea că, dacă își ținea gura, putea învăța ceva. Totuși, după zece ani petrecuți în Activitatea de Susținere a Informațiilor, denumirea deliberat banală a brațului secret al Comandamentului de Operațiuni Speciale al Forțelor Armate Reunite, nu era obișnuit să dea peste indivizi care să se comporte ca superiorii lui tactici.

Treven privea pe fereastră spre Kodokan și văzu înaintea lui Larison apropierea contractorilor, pe care-i cunoștea doar sub numele Beckley și Krichman. Dădu aproape imperceptibil din cap.

– Uite-i că vin.

Larison îi instruisese pe toți să-și utilizeze într-o măsură cât mai redusă telefoanele mobile și să le țină chiar închise, cu bateriile scoase, cu excepția unor intervale orare prestabilite.

Bineînțeles, toate telefoanele erau închiriate, sub identități false, însă o securitate bună implica niveluri multiple. Utilizarea neatentă a telefoanelor mobile de către CIA în extrădarea lui Abu Omar din Milano îl determinase pe un judecător italian să emită mandate de arestare pentru mai mulți oficiali CIA, inclusiv pentru șeful stației din Milano, iar Treven se gândise că Larison aplica acum lecția desprinsă din operațiunea aceea. În același timp însă măsurile actuale de precauție i se păreau excesive – la urma urmelor, nu se aflau aici pentru a-l ucide sau a-l răpi pe John Rain, ci doar pentru a-l contacta. Pe de altă parte, la fel ca în cazul trimiterii a numai doi contractori în Kodokan pentru recunoașterea inițială, el aprecia că nu exista vreun motiv pentru a nu adopta o precauție suplimentară.

Contractorii intrară și se așezară în așa fel încât să-i vadă pe Treven și Larison și să poată urmări nestânjeniți strada. Treven văzuse destui străini în această parte a orașului, însă știa prea bine că cei patru săreau în ochi. Bineînțeles, părul lui blond și ochii verzi fuseseră dintotdeauna o dificultate în operațiunile de filaj, dar bănuia că pentru japonezul mediu asemenea trăsături nu l-ar fi putut deosebi prea mult de Larison, deși acesta avea părul negru și pielea măslinie, sau, de altfel, de orice alt alb. Localnicii aveau să observe și să-și reamintească prezența a patru asemenea străini laolaltă. Treven, care fusese luptător la categoria grea în liceu și apărător în echipa de fotbal american de la Stanford înainte de a abandona universitatea, era de fapt cel mai micuț din grup. Larison practica în mod evident halterele și, dacă putea avea încredere în spusele lui Hort, poate că utiliza și steroizi. Iar contractorii aproape că puteau fi luptători profesioniști. Treven se întrebă dacă Hort îi alesese cu speranța că dimensiunile lor l-ar fi putut intimida pe Rain când aveau să stabilească contactul. El se îndoia că așa ceva ar fi contat. Dimensiunile contau doar într-o luptă cinstită, iar din

câte auzise despre Rain, acesta era prea inteligent pentru a îngădui vreodată ca o luptă să fie cinstită.

– E acolo, rosti bărbatul care se numea Beckley. Se antrenează, exact ca aseară.

Larison încuviință din cap.

– Poate că acum ar trebui să schimbăm rolurile, rosti el cu glasul lui grav și răgușit. Două seri la rând – probabil că v-a remarcat. Eu și Treven putem prelua filajul.

– Nu ne-a remarcat, zise Krichman. Am stat în tribune și el abia dacă a privit spre noi.

Beckley mormăi aprobator.

– Uite care-i treaba, dacă tipul ar fi chiar așa de atent la filaje, în primul rând n-ar veni în același loc, la aceeași oră, în fiecare seară. Nu ne-a văzut.

Larison sorbi din cafea.

– E bun la ceva? Mă refer la judo.

Krichman strânse din umeri.

– Nu știu. Părea să aibă probleme cu puștiul cu care se antrena.

Larison sorbi iarăși din cafea și tăcu, parcă gândindu-se.

– În regulă, probabil că de fapt nu contează chiar așa de mult dacă v-a văzut sau nu. Noi știm că-i aici și-l putem intercepta când iese.

– Mda, am putea, zise Krichman, pe un ton care arăta că aprecia ideea ca fiind jalnic de lipsită de ambiții. Dar ce fel de control avem atunci? L-am găsit în Kodokan, însă mâine s-ar putea duce să se antreneze altundeva. Sau ar putea renunța la antrenamentele în săli publice, punct! Vrem să simtă presiunea, n-a zis Hort așa? Atunci să-i arătăm că știm unde locuiește. Să-l încadrăm acolo, să-l facem să simtă că am intrat zdravăn în viața lui. Așa-i determini pe oameni să coopereze – apucându-i zdravăn de boașe.

Treven nu putea contrazice pe de-a-ntregul afirmația aceea. Era surprins că Larison nu vedea și el situația la fel. Totuși Larison trebuie să-și fi înțeles eroarea, pentru că spuse:

– Da, pare logic. În același timp însă e imposibil să nu vă fi văzut. Acum ar trebui ca eu și Treven să preluăm filajul.

– Ascultă-mă, zise Beckley, și tonul lui arăta că ajunsese la capătul răbdării, nu ne-a văzut! Krichman și cu mine vom continua filajul. Arată cu degetul spre unul dintre nasturii cămășii lui bleumarin umede. Prin asta, voi vedeți tot ce vedem și noi. Dacă ne detectează, o să schimbăm rolurile, așa cum am stabilit. De-acord?

Nasturele era de fapt obiectivul unei videocamere minuscule de înaltă rezoluție, care transmitea color la lumina zilei și în alb-negru amplificat cu infraroșu noaptea. Toți erau dotați similar și fiecare videocameră transmitea wireless celorlalte camere din rețea. Un aparat separat, de dimensiunea unui pachet de cărți de joc, putea fi ținut în mână ca să afișeze ce transmiteau toate. Nimic ieșit din comun, ci doar o versiune simplificată și modificată pe alocuri a sistemului de monitorizare Eagle Eyes care devenise tot mai popular în agențiile guvernamentale și care îngăduia unei echipe mici de filaj să se răspândească dincolo de ceea ce ar fi permis tradiționala linie de vizare, astfel că fiecare membru al echipei cunoștea pozițiile celorlalți fără să se bizuie excesiv pe telefoanele mobile sau pe alte comunicații verbale.

Larison ridică mâinile în semn de predare.

– Bine. Voi doi acoperiți intrarea în Kodokan. Treven și cu mine vom aștepta aici și vom porni în spatele vostru când începeți să-l urmăriți.

Beckley zâmbi – cam răutăcios, se gândi Treven. Și păruse într-adevăr că Larison, poate într-o tentativă inefficientă de salvare a aparențelor, se prefăcea că dădea niște ordine ce-i fuseseră, de fapt, date lui însuși.

Beckley și Krichman ieșiră. Larison se întoarse și se uită pe fereastră după ei cum se îndepărtau.

– Crezi că va ieși din nou la aceeași oră? întrebă Treven. Hort a spus că-i extrem de vigilent la orice tentative de filare.

Larison sorbi din cafea.

– Tu de ce crezi că Hort i-a trimis pe prostovaniii ăia cu noi?

Era un pic supărător că Larison nu-i răspunsese direct la întrebare. Treven tăcu câteva secunde, după care zise:

– În mod evident, n-are încredere în noi.

– Exact. Ei lucrează pentru el, nu împreună cu noi. Nu uita asta.

Colonelul Scott „Hort” Horton era comandantul lui Treven în ASI², iar cândva fusese și comandantul lui Larison, înainte ca acesta să-și înceneze moartea și să încerce să șantajeze Statele Unite, cerând diamante brute în valoare de o sută de milioane de dolari în schimbul unor filmări în care agenți americani torturau prizonieri musulmani. Aproape că reușise să dea lovitura, însă Hort îl trăsese pe sfoară și păstrase diamantele pentru sine. Treven nu era perfect sigur în privința motivului. Pe de o parte, patriotismul și integritatea lui Hort erau indubitabile. Colonelul era un negru căruia poate că i-ar fi fost refuzată ascensiunea în alte domenii, însă care nu fusese doar promovată, ci era privit cu venerație de meritocrația militară, iar el iubea armata și-i iubea pe oamenii ce serveau sub conducerea sa. Și totuși nimic din toate astea nu-l oprise să i-o tragă lui Larison, atunci când fusese nevoie, tot așa cum, cândva, încercase să i-o tragă lui Treven. Ba chiar îi spusese acestuia motivul: America era condusă de un soi de oligarhie, care nu părea să-l deranjeze prea mult pe Hort, atâta doar că oligarhia devenise lacomă și incompetentă – păcate ce păreau capitale în bizarul univers moral al colonelului. El începuse o

² Activitatea de Susținere a Informațiilor.